

מתוך: בן החמש

שיחות ברדיו של הדוקטור הזקן

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ב, עמ' 162-163

תרגום: אורי אורלב

... נפגשנו בשדרה מוצקת (נדמה לי עצי אלה או לבנה). אני הולך, הפלב לדי ובן החמש. השיג אותי ושואל: "יש לך אוכל, אדוני?"

- "לא".

- "ועט נובע?"

- "לא".

דממה.

משמאל הפלב, הוא מימין ואני באמצע (והשדרה המוצקת). הוא מצליף במקלו על העלים ואומר:

- "אני מסלקל כל דבר שאני לוקח ביד".

- "יתכן מאוד".

דממה, הפלב, אני, הוא.

- "אני ילד טוב?"

אני: "אינני יודע, אני לא מכיר אותך. אתה בן אדם זר".

הוא מתפלל: "אני בן אדם?"

- "נו, יש לך שתי רגלים".

דממה.

- "גם לתרגלת יש שתי רגלים".

- "אבל אין לה ידים, לתרגלת יש נוצות ומקור".

- "נכון". מסכים.

דממת ערב בפפר, הפלב (הזקן, השחר, עם הפתמים הלבנים), ואני.

והוא שוב: "אני ילד טוב?"

עציתי וסקרתי אותו מכף רגל ועד ראש. חשבתי רגע ארוך ו:

- "אינני יודע. עוד לא הכרתי אותך".

- "עוד תכיר אותי. אני בלבול מוח, מציק לכלם; לדבר אלי זה כמו לדבר אל הקיר. צריך בשבילי כוחות על-אנושיים".

- אוהו.

- "כן: אני חסר מנוחה וצרה צרורה. חסר מנוחה וילד קשה ופגע רע. ואני העתק מדזיק של אבא שלי".

- "מי אמר לך?"

- "אמא, אמא שלי. מפני שהראש שלה מתפוצץ; אתה לא מאמין?"

- "למה לא? אני מאמין".
- "אני אוריד את אמא שלי בגרון שאולה, ואבא אומר (אבא שלי), שאני מספר חזק ויחיד במינו".
- "אני מרשה לעצמי להניח שאהיה באמת מספר חזק, אבל לא היחיד במינו, לצערי".
- הוא התייחס בזלזול להערה העוקצנית והשפלה שלי והמשיך הלצה בניהמה של עצבות:
- "שום דבר טוב לא יצמח ממני; רק פושע או פרח רחוב".
- "באמת? מי אמר לך את זה?"
- "העזרת: בגללי כבר שלוש עזרות עזבו; אבל אמא מצטערת רק על אחת מפני שידעה טוב לבשל: הדם עלה לה לראש".
- "בגללך?"
- "אני יודע... הנה, תראה: נפצעתי כאן אתמול; אבל עלי מתניבש הכל כמו על קלב והרעים לא מתים כל-כך מהר. זה נפה להגיד ככה?"
- "ומי מדבר בצורה כזאת?"
- "אבא ההעתק שלי. נכון שיש לי עינים יפות?"
- "אני לא יודע, אינני אופטיקאי".
- "כל הדודות אומרות לי שאני אהיה שובר לבבות".
- "אינני מבין".
- "גם אני לא מבין, אבל אני דוחף את האף שלי לכל מקום וגם עולה על הגג ורק נס שעדין לא נהרגתי. אני יודע הכל. ואתה, דוקטור, גם אתה יודע הכל?".....

